

Równoległe ostrzeżenia - numer pięć

Objawienie Lwa z pokolenia Judy: Zrozumienie ostatnich scen Wielkiego boju

Jeff Pippenger
2023-08-08

W wciąż omawianym fragmencie, który przedstawia Chrystusa jako anioła zstępującego w dziesiątym rozdziale Objawienia, Chrystus jako potężny anioł ilustruje „rolę, jaką odgrywa w końcowych scenach wielkiego sporu z Szatanem”. „Pozycja”, jaką przyjął Chrystus, gdy postawił swoją prawą stopę na morzu, a lewą na suchym lądzie, „oznacza Jego najwyższą moc i władzę nad całą ziemią”. Gdy Chrystus zawołał „donośnym głosem”, „zawołał” „jak gdy ryczy lew”.

Chrystus objawi Swoją wszechmoc w „końcowych scenach wielkiego boju”, a kiedy Chrystus objawia Swoją wszechmoc, czyni to jako Lew z pokolenia Judy.

"Zbawiciel jest ukazany Janowi pod symbolami 'Lwa z pokolenia Judy' oraz 'Baranka jakby zabitego'. Objawienie 5:5, 6. Symbole te przedstawiają połączenie wszechmocy i ofiarnej miłości. Lew z Judy, tak straszny dla odrzucających Jego łaskę, będzie Barankiem Bożym dla posłusznych i wiernych." Dzieje Apostołów, 589.

Objawienie Chrystusa jako Lwa z pokolenia Judy podkreśla Jego dzieło zarówno pieczętowania, jak i odpieczętowania prorocत्व biblijnych, we właściwym, przez Niego wyznaczonym czasie. Tuż przed zakończeniem czasu próby dla ludzi, gdy "czas jest bliski", nastąpi odpieczętowanie szczególnej prawdy biblijnej, wskazującej "rzeczy, które wkrótce mają się stać."

Objawienie Jezusa Chrystusa, które Bóg mu dał, aby ukazać swoim sługom to, co musi wkrótce się stać; posłał je i oznajmił przez swego anioła swojemu słudze Janowi, który zaświadczył o słowie Bożym i o świadectwie Jezusa Chrystusa, a także o wszystkim, co widział. Błogosławiony, kto czyta, i ci, którzy słuchają słów tego prorocтва i zachowują to, co w nim jest napisane, bo czas jest bliski. Objawienie 1:1-3.

Gdy „czas”, który jest „bliski”, rzeczywiście nadchodzi w historii, zostaje wypowiedziane błogosławieństwo nad tymi, którzy czytają, słuchają i zachowują „to, co jest zapisane”. To szczególne przesłanie ma charakter czasowy i można je rozpoznać tylko wtedy, gdy „czas jest bliski”. Wtedy — w tym czasie i nie wcześniej — ludzie będą mogli czytać, słuchać i „zachowywać to, co jest napisane” w Księdze Objawienia. Gdy „czas jest bliski”, błogosławieństwo wypowiedziane nad tymi, którzy „czytają”, „słuchają” i „zachowują to, co jest w niej zapisane”, odpowiada otwarciu Księgi Daniela w „czasie ostatecznym”.

Ale ty, Danielu, zachowaj te słowa i zapieczętuj księgę aż do czasu końca; wielu będzie krążyć tam i z powrotem, a poznanie wzrośnie. Daniela 12:4.

„Owi ‘wielu’, którzy ‘biegają tu i tam’ (co oznacza badanie Słowa Bożego), czynią to w ‘czasie końca’, gdy ‘słowa’, które były ‘zamknięte’ w ‘księdze’ Daniela, zostają odpieczętowane. Ale

istnieje inna klasa panien, które biegają tu i tam tuż po wprowadzeniu prawa niedzielnego w Stanach Zjednoczonych.”

Oto nadchodzą dni — mówi Pan Bóg — kiedy ześlę głód na ziemię: nie głód chleba ani pragnienie wody, lecz głód słuchania słów Pana. I będą błąkać się od morza do morza, i od północy aż po wschód będą biegać tam i z powrotem, szukając słowa Pana, lecz go nie znajdą. W owym dniu piękne dziewice i młodzieńcy omdleją z pragnienia. Ci, którzy przysięgają na grzech Samarii i mówią: Żyje twój bóg, o Danie; oraz: Żyje zwyczaj Beer-Szeby; nawet oni upadną i już nigdy nie powstaną. Amos 8:11–14.

Grzech Samarii był grzechem reprezentowanym przez Achaba i Izebel; Achab reprezentuje Stany Zjednoczone, a Izebel Kościół katolicki. Izebel, Achab i fałszywi prorocy podczas konfrontacji z Eliaszem na Górze Karmel symbolizują prawo niedzielne. Podczas tej konfrontacji były dwie grupy bezbożnych proroków: prorocy Baala oraz kapłani gaju. Baal był jednym z czczonych bogów; drugim, którego czczono w gajach, była Asztarot. Baal był bogiem męskim, a Asztarot boginią. Razem bóstwo męskie reprezentuje państwo, a żeńskie Kościół.

Bożka w Dan nakazał ustawić pierwszy król Samarii, Jeroboam, który wznosił złotego cielca zarówno w Betel, jak i w Dan. Betel znaczy 'dom Boży', a Dan znaczy 'sąd'; razem symbolizują połączenie Kościoła i państwa, które ma miejsce w Stanach Zjednoczonych przed wprowadzeniem przymusu święcenia niedzieli. Te dwa złote cielce były reprezentowane przez złotego cielca, którego sporządził Aaron.

Cielec jest zwierzęciem, a złoty posąg jest obrazem, dlatego złoty cielec Aarona oraz dwa złote cielce Jeroboama reprezentują połączenie kościoła i państwa, które ma miejsce tuż przed wprowadzeniem w życie ustawy niedzielnej w Stanach Zjednoczonych. U Jeroboama dwa miasta stanowią drugie świadectwo symboliki połączenia kościoła i państwa; połączenie to w Księdze Objawienia jest określone jako obraz bestii.

Zwyczaj Beer-Szeby reprezentuje przymierze Abrahama. Pierwsza wzmianka o nazwie „Beer-Szeba” znajduje się w dwudziestym pierwszym rozdziale Księgi Rodzaju, który to fragment apostoł Paweł wykorzystuje, by sprzeciwić się tym, którzy w jego czasach twierdzili, że trzeba zachować przepisy ceremonialne i obrzezanie, aby być zbawionym. Paweł używa fragmentu, w którym znajduje się pierwsza wzmianka o Beer-Szebie. Wykorzystuje tę historię, by odnieść się do dwóch różnych i przeciwnych przymierzy w tej samej opowieści. Paweł posługuje się postacią syna niewolnicy (Izmaela), aby przedstawić przymierze oparte na ludzkiej mocy, i przeciwstawia Izmaela Izaakowi, którego używa, by przedstawić przymierze oparte na mocy Boga. Ten fragment Biblii to pierwszy raz, gdy wspomina się Beer-Szebę, a później w historii Paweł wykorzystuje tę historię, by opisać sytuację ze swojej osobistej historii, która została zilustrowana w historii biblijnej. Paweł wierzył i nauczał, że historia biblijna się powtarza.

Chociaż Paweł używa tego fragmentu z Księgi Rodzaju 21, aby zilustrować dwa przeciwstawne przymierza, w samym fragmencie są dwa przymierza, które Bóg zawiera z Abrahamem, ale nie są to te same dwa przymierza, które Paweł wywodzi z tej historii. W tym fragmencie Bóg ponownie obiecał, że przez Izaaka uczyni Abrahama ojcem wielu narodów, a także obiecał, że uczyni

Izmaela ojcem wielkiego narodu. Jeden fragment Pisma, cztery wspomniane przymierza, i to pierwszy raz, gdy w Piśmie wspomina się Beer-Szebę.

Przeto rzekła do Abrahama: Wypędź tę niewolnicę i jej syna, bo syn tej niewolnicy nie będzie dziedzicem wraz z moim synem, z Izaakiem. A to było bardzo przykre w oczach Abrahama z powodu jego syna. I Bóg rzekł do Abrahama: Niech ci to nie będzie przykre z powodu chłopca i z powodu twojej niewolnicy; we wszystkim, co powiedziała ci Sara, posłuchaj jej głosu, bo w Izaaku będzie nazwane twoje potomstwo. A także z syna niewolnicy uczynię naród, ponieważ jest twoim potomstwem. I Abraham wstał wczesnie rano, wziął chleb i bukłak z wodą i dał je Hagar, położył to na jej ramieniu, dał jej też dziecko i odesłał ją. Ona zaś odeszła i błąkała się po pustyni Beer-Szeby. Księga Rodzaju 21:10-14.

Beer-Szeba symbolizuje przymierze Abrahama. W tym samym rozdziale Abraham również zawarł przymierze z Abimelekiem.

I stało się w owym czasie, że Abimelech i Pichol, naczelną dowódca jego wojska, rzekli do Abrahama, mówiąc: Bóg jest z tobą we wszystkim, co czynisz. Przeto teraz przysięgnij mi tu na Boga, że nie postąpisz ze mną podstępnie ani z moim synem, ani z synem mojego syna, lecz według życzliwości, jaką ci okazałem, tak uczynisz wobec mnie i wobec ziemi, w której przebywałeś jako przybysz. I rzekł Abraham: Przysięgnę.

I Abraham zganił Abimelecha z powodu studni z wodą, którą słudzy Abimelecha zabrali przemocą. I Abimelech rzekł: Nie wiem, kto uczynił tę rzecz; ani mi o tym nie powiedziałaś, ani też o tym nie słyszałem aż do dziś.

I Abraham wziął owce i woły i dał je Abimelekowi; i obaj zawarli przymierze. A Abraham wydzielił siedem jagniąt z trzody osobno. Wtedy Abimelek rzekł do Abrahama: Co znaczą te siedem jagniąt, które oddzieliłeś osobno?

I powiedział: Weźmiesz z mojej ręki tych siedem jagniąt, aby były dla mnie świadectwem, że wykopałem tę studnię. Dlatego nazwał to miejsce Beer-Szebą, ponieważ tam obaj złożyli przysięgę. Tak więc zawarli przymierze w Beer-Szebie; potem Abimelek i Fikol, naczelną dowódca jego wojska, powstali i wrócili do ziemi Filistynów. A Abraham zasadził w Beer-Szebie gaj i tam wzywał imienia Pana, Boga wiecznego.

I Abraham przebywał w ziemi Filistynów przez wiele dni. Księga Rodzaju 21:22–34.

Beerszeba jest symbolem Bożego przymierza z Abrahamem. W Biblii zanotowano kilka historii przymierza, które łączą Beerszebę z przymierzem Abrahama. "Beer" oznacza "studnię", a "sheba" oznacza "siedem". "Sheba" to to samo hebrajskie słowo, które tłumaczy się jako "siedem razy" i które William Miller słusznie rozumiał jako oznaczające prorocstwo o dwóch tysiącach pięciuset dwudziestu latach w Księdze Kapłańskiej 26. Było to pierwsze "prorocstwo czasowe", które odkrył, i była to pierwsza podstawowa prawda, którą odrzucono w 1863 roku. W ustępie, w którym słowo "sheba" tłumaczy się jako "siedem razy" w czterech różnych wersjach, kara Boża reprezentowana przez "siedem razy" nazywana jest "sporem mojego przymierza".

Wtedy i ja będę wam przeciwny i jeszcze siedmiokrotnie ukarzę was za wasze grzechy. Sprowadzę na was miecz, który pomści sprawę mojego przymierza; a gdy zgromadzicie się w waszych miastach, zesłę na was zarazę i zostaniecie wydani w ręce nieprzyjaciela. Księga Kapłańska 26:24, 25.

Słowo tłumaczone jako „siedem razy” i oznaczające „spór” przymierza Bożego w Księdze Kapłańskiej 26, które w nazwie Beer-Szeba brzmi „szeba”, bywa też dwukrotnie tłumaczone w Księdze Daniela: raz jako „przysięga” zapisana w Prawie Mojżesza, a raz jako „klątwa”. Zarówno „przysięga”, jak i „klątwa” oddają słowo „szeba”, ponieważ oznacza ono nie tylko „siedem”, lecz obejmuje także pojęcie przymierza lub „przysięgi”, która, jeśli zostanie złamana, sprowadza „klątwę”.

Tak, cały Izrael przekroczył Twoje prawo, odstępując, aby nie słuchać Twojego głosu; dlatego spadło na nas przekleństwo i przysięga, która jest zapisana w Prawie Mojżesza, sługi Bożego, ponieważ zgrzeszyliśmy przeciwko Niemu. Daniel 9:11.

Słowo „szeba”, czyli „siedem”, które odnosiło się do siedmiu jagniąt ofiarowanych przy studni w Beer-Szebie, symbolizuje przymierze. A Boże przymierze, czyli Jego przysięga, stanowi, że posłuszni żyją, a nieposłuszni umierają.

Beer-Szeba symbolizuje przymierze uosabiane przez wiarę Abrahama. A zatem, kiedy "piękne panny" z ósmego rozdziału Amosa, które są zarazem "głupimi pannami" z dwudziestego piątego rozdziału Mateusza, a także "niegodziwymi" z dwunastego rozdziału Daniela, przysięgają "na grzech Samarii", składają przysięgę wierności znamieniu Izebel (papieżstwu), która dopuściła się nierządu z Achabem (Organizacją Narodów Zjednoczonych) i która panuje nad obrazem bestii (Stanami Zjednoczonymi).

Gdy te same "piękne dziewice" mówią: "Żyje twój bóg, o Danie", oddają pokłon złotemu wizerunkowi cielca, wskazanemu przez dwóch świadków (Aarona i Jeroboama). Złoty cielec reprezentuje obraz bestii, który jest połączeniem kościoła i państwa.

Kiedy te same panny twierdzą, że „manner” Beer-Szeby „żyje”, słowo „manner” znaczy „way”. Jest to dokładnie to samo słowo, którego użyto do określenia „ways” „old paths” w Księdze Jeremiasza 6:16. Te panny mówią, że mimo iż pokłoniły się obrazowi bestii i przyjęły znak jego władzy, wciąż są dziećmi Abrahama. Gorączkowo biegają tam i z powrotem po Słowie Bożym, szukając poselstwa przedstawionego przez „wschód” i „północ” oraz „od morza do morza”, i wciąż twierdzą, że są adwentystami dnia siódmego, ale jest już za późno.

Lecz wieści ze wschodu i z północy zaniepokoją go; dlatego wyruszy z wielkim gniewem, aby zniszczyć i całkowicie wytracić wielu. I rozbije namioty swego pałacu między morzami na chwalebnej świętej górze; lecz dojdzie do swego kresu i nikt mu nie pomoże. Daniela 11:44, 45.

Te panny szukają poselstwa zawartego w tych dwóch poprzednich wersach. Ostateczne poselstwo ostrzegawcze, które zostało odpieczętowane w czasie końca w 1989 roku, gdy — jak opisano w Daniela 11:40 — „kraje” reprezentujące dawny Związek Radziecki zostały zmiecione

przez papieżstwo i Stany Zjednoczone, wskazuje na ostateczne powstanie i upadek papieżstwa. W tych dwóch wersetach poselstwo reprezentowane przez wschód i północ rozwściecza króla północy (papieża) i zaczyna się ostateczne prześladowanie, a kończy się w wersecie 45, gdy papieżstwo stawia „przybytki” — termin ten pochodzi od hebrajskiego słowa znaczącego „namiot” (namiot jest symbolem kościoła) — ale jest to „przybytek” jego „pałacu”, który reprezentuje państwo. Miejsce, w którym umieszcza namiot, który reprezentuje połączenie kościoła i państwa, albo jak Jan nazywa to w Objawieniu, obraz bestii, jest „między morzami” (w liczbie mnogiej). Piękne panny szukają ostatecznego poselstwa ostrzegawczego przedstawionego w wersetach 44 i 45 Daniela 11, a w następnym wersecie Michał powstaje i czas łaski się zamyka. I w tym czasie Amosza 8:14 mówi, że piękne panny „upadną i już więcej nie powstaną.”

Kiedy cnotliwe dziewice twierdzą, że są Adwentystami Dnia Siódmego, właśnie w chwili, gdy oddają pokłon obrazowi Bestii, Jan przedstawia je jako ludzi, którzy mówią, że są Żydami, lecz nimi nie są. Utrzymują, że są dziećmi Abrahama, lecz kłamią.

Oto sprawię, że ci z synagogi Szatana, którzy mówią, że są Żydami, a nimi nie są, lecz kłamią; oto sprawię, że przyjdą i oddadzą pokłon u twych stóp i poznają, że cię umiłowałem.
Objawienie 3:9.

Przyjęli znamię papieżstwa i tym samym przyjęli jego charakter. Podają się za Żydów albo podają się za adwentystów przestrzegających szabat, lecz mają wtedy charakter papieża, który między innymi zasiada "w świątyni Boga". Podają się za adwentystów albo twierdzą, że są w adwentystycznej świątyni, lecz nie są bardziej adwentystami niż papież jest chrześcijaninem.

Ci, którzy biegają "tu i tam", szukając "słowa Pana", nie są "mądrymi" określonymi w Księdze Daniela — ale są "pannami". Jest oczywiste, że ci, którzy w tych wersetach błakają się, głodują i umierają z pragnienia, nie "rozumieją" "słów Pana", gdyż właśnie tego w tych wersetach szukają. Słowo Pana, które zostaje objawione tuż przed zamknięciem czasu próby, to Objawienie Jezusa Chrystusa, a głupie, niegodziwe lub "piękne panny" to te, które nie zrozumiały pomnożenia poznania z Księgi Daniela. Nie miały potrzebnej oliwy, aby podążyć na wesele, jak uczy Mateusz.

Ten „głód” to zakończenie czasu próby. „Panny” u Amosa, które w tych wersetach szukają chleba (Słowa Bożego) i wody (Ducha Świętego), to „niegodziwi” u Daniela, którzy nie „rozumieją”. To „głupie panny” u Mateusza, poszukujące Ducha Świętego, co razem, na podstawie trzech świadków, wskazuje na tych, którzy uświadamiają sobie, że minęła ich sposobność przygotowania się do wesela i że nie mają szaty weselnej, by pójść na wesele, gdyż odmówili „wysłuchania” szczególnego poselstwa, które teraz jest odpieczętowane. Od chwili, gdy szczególne poselstwo zostaje odpieczętowane, aż do zakończenia czasu próby trwa czas ostatniego wezwania do zbawienia. Przyjść do tego czasu nieprzygotowanym to przygotować się na usłyszenie słów: „Za późno!”

Świat leży w niegodziwości, w oszustwie i ułudzie, w samym cieniu śmierci — śpi, śpi. Kto przeżywa udrękę duszy, by ich obudzić? Jaki głos może do nich dotrzeć? Moje myśli zostały przeniesione w przyszłość, gdy zostanie dany znak: „Oto oblubieniec nadchodzi; wyjdźcie mu na spotkanie.” Lecz niektórzy będą zwlekać z nabyciem oliwy do uzupełnienia swoich lamp i

zbyt późno przekonają się, że charakter, symbolizowany przez oliwę, nie jest przekazywalny. Review and Herald, 11 lutego 1896.

Linia prorocza przedstawiona w przypowieści o dziesięciu pannach używa oleju, aby symbolizować charakter, ale „złoty olej” i „święty olej” również reprezentują poselstwa „Ducha Bożego”.

Namaszczeni, stojący przy Panu całej ziemi, zajmują stanowisko niegdyś powierzone Szatanowi jako cherubowi osłaniającemu. Za pośrednictwem świętych istot otaczających Jego tron Pan utrzymuje stałą łączność z mieszkańcami ziemi. Złoty olej przedstawia łaskę, dzięki której Bóg zaopatruje lampy wierzących, aby nie migotały i nie gasły. Gdyby nie to, że ten święty olej jest wylewany z nieba poprzez poselstwa Ducha Bożego, siły zła miałyby całkowitą kontrolę nad ludźmi.

Bóg jest znieważany, gdy nie przyjmujemy poselstw, które nam posyła. W ten sposób odrzucamy złotą oliwę, którą chciałby wlać w nasze dusze, aby została przekazana tym, którzy są w ciemności. Gdy nadejdzie wezwanie: „Oto oblubieniec nadchodzi; wyjdźcie mu na spotkanie”, ci, którzy nie przyjęli świętej oliwy, którzy nie pielęgnowali łaski Chrystusa w swoich sercach, przekonają się, jak panny głupie, że nie są gotowi spotkać swego Pana. Nie mają w sobie mocy, by zdobyć oliwę, i ich życie jest zrujnowane. Lecz jeśli będziemy prosić Boga o Ducha Świętego, jeśli będziemy błagać, jak Mojżesz: „Okaz mi swoją chwałę”, miłość Boża zostanie rozlana w naszych sercach. Przez złote przewody zostanie nam przekazana złota oliwa. „Nie siłą ani mocą, lecz moim Duchem — mówi Pan Zastępów.” Przyjmując jasne promienie Słońca Sprawiedliwości, dzieci Boże świecą jako światła w świecie. Review and Herald, 20 lipca 1897 r.

Ci, którzy w Księdze Amosa "biegają tu i tam", dodają do świadectwa wskazującego na grupę adwentystów dnia siódmego, którzy odrzucają swój obowiązek "zrozumienia" szczególnego poselstwa z Księgi Objawienia, które zostaje odpieczętowane, gdy "czas jest bliski".

Żyjemy teraz w czasie nader niebezpiecznym i nikt z nas nie powinien zwlekać z przygotowaniem się na przyjście Chrystusa. Niech nikt nie naśladuje przykładu nierozsądnych panien, sądząc, że będzie bezpiecznie czekać aż do nadejścia kryzysu, zanim zdobędzie przygotowanie charakteru, by w tamtym czasie się ostać. Będzie za późno szukać sprawiedliwości Chrystusa, gdy goście zostaną wezwani i sprawdzeni. Teraz jest czas, aby przyoblec się w sprawiedliwość Chrystusa — szatę weselną, która uzdolni cię do wejścia na ucztę weselną Baranka. W przypowieści nierozsądne panny są przedstawione jako błagające o oliwę i nieotrzymujące jej mimo prośby. Jest to symbol tych, którzy nie przygotowali się przez wykształcenie charakteru zdolnego stanąć w czasie kryzysu. Jak gdyby poszli do swych sąsiadów i mówili: "Daj mi swój charakter, bo inaczej zginę." Te, które były roztropne, nie mogły użyczyć swego oleju przygasałym lampom nierozsądnych panien. Charakteru nie można przenieść. Nie można go kupić ani sprzedać; trzeba go nabyć. Pan dał każdemu człowiekowi sposobność, aby w czasie próby uzyskał prawy charakter; lecz nie przewidział sposobu, by jeden człowiek mógł przekazać drugiemu charakter, który rozwinął, przechodząc przez ciężkie doświadczenia, ucząc się u wielkiego Nauczyciela, tak aby mógł okazywać cierpliwość w próbie i praktykować wiarę, która usuwa góry niemożliwości. Niepodobna

udzielić woni miłości — dać drugiemu łagodności, taktu i wytrwałości. Niemożliwe jest, aby jedno ludzkie serce przełało w drugie miłość Boga i ludzi.

Ale nadchodzi dzień i jest on już bliski, gdy każdy aspekt charakteru zostanie ujawniony przez szczególną pokusę. Ci, którzy pozostaną wierni zasadom, którzy zachowają wiarę do końca, będą tymi, którzy okazali się wierni w czasie prób i doświadczeń w minionych godzinach swego okresu próby i ukształtowali charaktery na podobieństwo Chrystusa. Będą to ci, którzy pielęgnowali bliską znajomość z Chrystusem, którzy dzięki Jego mądrości i łasce są uczestnikami Boskiej natury. Lecz żaden człowiek nie może dać drugiemu oddania serca i szlachetnych przymiotów umysłu ani uzupełnić jego braków mocą moralną. Każdy z nas może wiele uczynić dla siebie nawzajem, dając ludziom Chrystusowy przykład, skłaniając ich w ten sposób, by zwrócili się do Chrystusa po sprawiedliwość, bez której nie mogą się ostać na sądzie. Ludzie powinni w modlitwie rozważyć ważną kwestię budowania charakteru i kształtować swoje charaktery według Boskiego wzoru. The Youth's Instructor, 16 stycznia 1896 r.